

«ЛітTERRA»

Альманах

*Я каву пив би тут щодень.
І кожна зустріч тут чудова.
Богемний дух віршів, пісень
До Вас вертає знову й знову!!!*

Херсонська обласна бібліотека для юнацтва ім. Б.Лавреньова

«ЛітTERRA»

Альманах

Уклала Юлія Майстренко

Херсон
2015

ББК 84(4УКР-4ХЕС)6я43
УДК 821.161.2-1
Л64

Видання здійснено за підтримки управління культури
Херсонської облдержадміністрації

© Херсонська обласна бібліотека для юнацтва ім. Б.Лавреньова, 2015

Від укладача

Молодіжна літературна кав'ярня «ЛітTERRA» – це не просто місце, де збирається молодь за філіжанкою кави, це – коло друзів, яким є про що поспілкуватися і про що помовчати. «ЛітTERRA» неможлива без людей: поетів, художників, музикантів і просто небайдужих юнаків і дівчат. Саме вони роблять кав'ярню тим «третім місцем», куди хочеться приходити знову і знову, щоб зарядитися натхненням, позитивом та насолодитися ароматом швейцарської кави La Semeuse.

«ЛітTERRA» – живий організм, який постійно зростає і розвивається. Цілком природно, що результатом п'ятирічної діяльності творчого об'єднання стало народження альманаху «ЛітTERRA».

До нього увійшли поезії п'ятнадцяти наших завсідників-літтерріанців, творчий доробок художників Христини Ящук і Олександра Теплякова та експромти Василя Загороднюка – голови Херсонської обласної організації Національної спілки письменників України.

Шлях альманаху від задуму до друкованого видання був непростим і довгим, зате вийшов він гарним, незвичайним і в цікавому сучасному форматі.

Бажаю читачеві, який тримає в руках альманах, поринути у неймовірний світ молодіжної літературної кав'ярні «ЛітTERRA»!

Олія Майстренко, завідувач сектору соціокультурної діяльності
Херсонської обласної бібліотеки для юнацтва ім. Б. Лавренюва, член молодіжної секції УБА.

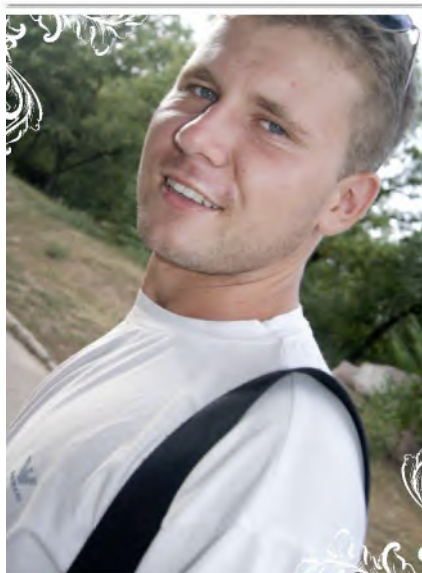
Розшифровуючи неологізм «ЛітTERRA»

Херсонська обласна бібліотека для юнацтва ім. Б.Лавреньова – широко знаний осередок культури нашого краю. Тут завжди велелюдно, багато допитливої молоді шукають потрібну книгу, поповнюють свої знання, розширюють коло друзів.

І в розмаїтті форм роботи цієї книгозбірні варто виділити літературно-мистецьке об'єднання «ЛітTERRA», яке було засноване у 2010 році. Воно об'єднує закоханих у слово й літературу юні душі. Але це не літературна студія в класичному її розумінні. Концепція зустрічей літеріанців, так ми їх назвали, полягає в тому, що кожний із них, а це в середньому близько 50-ти творчих індивідуальностей, вносить в її роботу неповторну родзинку. Це декламування власних творів, знайомство з новинками української та світової літератур, зустрічі з майстрами слова, тематичні свята, поетичні змагання, читання поезії та фрагментів прози класичної літератури, перегляд відеофільмів, ведення інтелектуально насичених дискусій з літератури, кіно, актуальних мистецьких проблем... Все робиться за талановитої організації цього дійства керівниками бібліотеки Галиною Тютюн і Тетяною Ігнатовою та стильною модераторкою Юлією Майстренко.

«ЛітTERRA» стала дружньою творчою сім'єю. Участь у ній – це не просто дозвілля, а й пошук свого творчого «я», це спілкування, яке нічим не можна замінити. І якщо вже газета «Літературна Україна» (24 березня 2011 р.) в розмаїтті літературного процесу пише про «ЛітTERRA», то значить – є у неї оті духовні зернятка, з яких проростає гарний врожай.

Василь Загороднюк
17.07.2014

Олександр Берьозка

27.12.1991, м. Херсон

Пряма мова

«Починав римувати ще в школі, розважаючи товаришів віршованими кумедними історіями. Потім починав дорослішати, а разом зі мною і моя творчість. Але багато віршів зберегли краплину гумору та іронії».

Я верю

*Пусть не собьют меня с дороги
Разные, случайные нелепости,
Ведь я не стану камушком убогим,
Я буду верной и надежной крепостью!*

*Не надоест мне вечная драма,
Обыденности серой и злостной.
Ведь жизнь не скучная реклама,
А длинный фильм оscarоносный!*

*И пусть никчемных дней линейка
Не подлежит возврату по квитанции!
Я верю, что любовь не батарейка,
А мощная электростанция!*

Многоточие

*О себе, словно погода,
Меняются представления,
Разношерстна моя порода –
От ничтожества и до гения.*

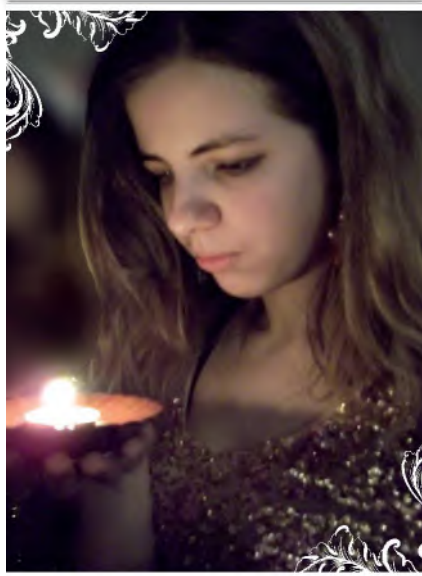
*Переменчиво настроение,
От улыбки до волчьего воя,
Эти странные изменения,
В подлом трусе – зачатки героя.*

*В слепой гордости сохнет презрение,
В милосердии спит тихо злоба,
За годами исчезнет мгновение,
То, что зовется любовью до гроба.*

*В конце будет всегда поражение,
Всех побед быстро кончится звук,
И останется лишь ощущение
От твоих заботливых рук.*

*Словно солнечное затмение,
Хотя с тобой и солнце будет лишним,
Из твоих губ дуновение
Кисло-сладкой и сочной вишни.*

*Непостоянное вдохновение,
Мимолётно так же всё прочее,
У всего есть своё завершение,
Но у нас будет – многоточие...*

Марія Біла (Мэри Белая)

10.06.1992, м. Херсон

Переможниця міжнародного
літературного фестивалю
«Ан-Т-Р-Акт» - 2012.

Пряма мова

«Пишу, здається, усе свідоме життя. Хоча перші свої «твори» перечитую не без посмішки. Зараз у моєму житті дві головні пристрасті – література і таеквон-до (навіть пробую себе в якості тренера). Мрію об'їхати увесь світ, навчитися грати на гітарі, видати збірку віршів та замахнутися на прозу. Вірю, що головне – ніколи не здаватися та йти по життю з посмішкою!»

Про “ЛітTERRA”:

... це одне з найтепліших місць, де я бувала. і я навіть рада, що ці зустрічі – раз на місяць. тому що встигаю скучити за всіма і за цією атмосферою, з нетерпінням чекаю кожного останнього четверга! тут відчуваєш себе справді вільною та щасливою, усі такі рідні :)

Шум

*Давай представлять, что всё у нас гладь да тишь.
Ты хорошо говоришь и замечательно так молчишь.
Ты сам когда-то придумал весь этот мир, Малыш.
А на деле не было ни полётов, ни звёзд, ни крыш.*

*Давай думать, что я дошла до черты и перешла
черту.
В таких условиях не долго и душу продать черту.
Как потом оправдаться? «Господи, это я всё в
бреду»?
Как легко иногда придумывать на ходу.*

*Так о чем же мне теперь рифмовать и петь,
Если каждое слово – яд, гильотина, плеть.
Непосильная это задача – смелеть, умнеть.
Малыш, кто ж меня научит гореть – не тлеть?*

*Давай представлять, что боль это просто шум.
Когда ты поймешь: я не требую, но прошу.
Если все праведны, выходит, что я грешу.
Нет, я не Карлсон. Я – нераскрывшийся парашют.*

*Давай представлять, что всё у нас – тишь да
гладь.
С тобой хорошо говорить, а лучше всего молчать.
Научи меня не сквернословить, не уличать.
В чудеса сложно верить, но я так хочу начать.*

Якби отримала шанс

Якби отримала шанс перезавантажити
все життя -
Я так само любила б тебе без тям.

Я, можливо, у вісім років змінила б школу,
Танцювала б хіп-хоп чи контемпорарі,
Доливала віскі у Кока-Колу,
Віртуозно грала би на гітарі,

Я дружила б з тими, хто н'є текілу,
І волосся вкладала, як Одрі Хепберн,
І кричала замість "I love" - "I`ll kill you!"
(І колись убила би, ти будь певен).

Я забила б на сесії та навчання,
І давно рвонула навколо світу,
А якби дізналася про кохання,
То одразу вчилася б не любити.

Знаєш, я би була хитріша,
Але дивилася в очі прямо.
Думки висловлювала б у віршах.
(Хоч ні, я ж і зараз роблю так само).

І якби я навіть пішла із дому,
І забула назавжди усе, що знала,
Не була б із кращими друзями і знайома,
Тебе б я ніколи не забувала.

Я отримала б інші спогади, звички, фішки,
Була б навчена іншими вчителями,
Але все одно відшукала б нишком,
І так само любила б тебе без тям.

у цю мить мені небо падає на макітру,
і я розумію всіх тих невдах,
у яких від одного подиху вітру
зносить до чорту дах.

у цю мить драйвери злітають з жорсткого
диска,
здаю назад за два кроки до перемоги,
а ти дивишся поглядом василиска
і кам'яніють одразу ноги.

у цю мить в голові вибухають міни,
що тепер накажеш мені робити?
купувати білет і тікати до Хошиміна,
чи лишатись в твоїй кишені жити?

у цю мить мене переїжджає танком,
перекриває усі ходи,
я - молодший дурненький синок Іванко,
риба, висмикнута з води.

і в цю мить я нічого уже не вмію,
("Oh, its good baby!" - Its. So. Bad!"),
у цю мить, коли розумію,
що я люблю тебе.

Юлія Гресь

3.10.1992,
(сmt. Новотроїцьке)
м. Херсон

Пряма мова

З дитинства мене до нестями вабить поезія! Перший вірш написала в 10 років і присвятила найдорожчій людині – мамі. Із задоволенням читаю Єсеніна, Цветаєву, Асадова. Також мене надихає музика, зворушливий кінофільм чи книга, чарівна природа, рідні й близькі люди. Поезія – це втілення моїх роздумів, переживань, мрій та сподівань, ліки для душі... Це усе моє життя. Це я. Тому красномовніше про мене можуть розповісти лише мої вірші.

Про "ЛітTERRA":

Щиро дякую нашій гостинній кав'ярні «ЛітTERRA», завдяки якій ми щоразу відкриваємо для себе багато нового, цікавого та дивовижного, маємо змогу поспілкуватися з талановитими людьми Херсонщини, проявити власні творчі здібності, посмакувати ароматною кавою під супровід улюблених мелодій, і взагалі, приємно провести час, забувши про буденні клопоти, проблеми, незавершені справи, геть про все. «ЛітTERRA» – це вже не просто місце відпочинку, натхнення, це наш другий дім, до якого хочеться повертатися знову і знову! То ж ми віримо, що тепла й затишна кав'ярня люб'язно зустрінатиме нас ще багато років поспіль.

Гармония

*А я слушать могу тишину часами,
Или вечно простуженный ветер;
Любоваться закатом, бродить ночами
В ожидании дождя на рассвете ...*

*Я могу с небесами делить настроенье
И с полями дышать свободой;
В шуме моря искать вдохновенье
И мириться с любой погодой.*

*Только с людьми я всегда одинока.
По глазам и без слов я читаю в сердцах,
Где царит пустота и сплошная жестокость,
Горьким медом таясь на холодных устах.*

*А мне хочется жить беззаботно и просто!
Без завистливых взглядов и глупой молвы,
Жить без боли, гордыни и злости,
Чтобы сердце стучало лишь в ритме
взаимной Любви!*

Любимому

Порождает рассвет бирюзовое небо,
Цвета глаз твоих, – нежного цвета ...
Раствориться бы в них без следа, без остатка!
Целовать бы тебя до безумия, сладко!

Замирать каждый раз от касания рук,
Засыпать бы под сердца любимого стук.
Мне бы голоса ноты ловить неустанно ...
Обожать я тебя никогда не устану!

Не устану любить и в разлуке, и рядом,
Восхищаться улыбкой, пронзающим взглядом;
Помнить запах манящий и тела дыхание, -
Я с тобою как будто теряю сознание ...

И, волнуясь, при встрече прильну, словно ветер.
Разве счастье не в этом? Иль счастья нету?!
Ну конечно же, есть! Я его ощущаю ...
Лишь с тобою познала я краешек рая.

Микола Золотар'ов

14.07.1993,
(с. Станіслав)
м. Херсон

Пряма мова

Писати почав ще з дитинства, пізніше захопився музикою (до віршів додалися ще й пісні). Граю на гітарі. Полюбляю читати: здебільшого на філософську тематику. Надихають мене абсолютно різні речі або ж ситуації – шаблона немає.

Я верю

*Пустотность нашего ума
Отнюдь не есть порок всеобщий,
Но сдуру строили дома
Без надлежащей для них почвы.
Боялись на смех людям стать,
А может хуже – на расправу.
Пришлось других оклеветать,
Хоть это даже не по нраву.
Блестит двулличие в глазах,
Ну а на вид «собой хороши»
И все же, может это страх
Обмана пылью припорошен?*

*Подул могучий, сильный ветер,
И с вишни первый лист слетел.
На улице играли дети,
И шум прибоя будто пел.*

*Он пел симфонию свободы
Разбушевавшихся морей,
И к небу поднимая воды
Внимал волненью кораблей.*

*Ну а они свой курс держали
На чудный остров, вдалеке.
Там нет ни грусти, ни печали,
Веселье, танцы на песке.*

*Здесь песня вроде бы простая
Звучит как музыка богов,
Так соблазнительно взывая
Всё манят чары берегов.*

*И забываясь на мгновенье
Ты погружаешься в места,
Где только божьи творенья,
Где неземная красота.*

*Сказать здесь можно без сомнений -
Ты очень много потерял,
Если в моменты отречения
На остров чаек не попал.*

Катерина Кайдашова

29.01.1995, м. Херсон

Пряма мова

Пишу про те, що бачу. Дуже часто боляче дивитися.
Щоб не плакати – пишу.

*Не хочу я быстро сгореть,
как папирус, брошенный в пламя,
и как ветер быстро лететь,
рассекать на пути красно знамя.*

*Не хочу я как уголь быть:
прогорел одну ночь – и хватит.
может дров на зиму нарубить?
а то вдруг мороз прихватит.*

*Я б хотела цветочком стать
и в глазах твоих цвета неба
лепестки свои распускать,
только неба мне больше, неба!*

*И в дождливую погоду, и зной
погляжу на тебя украдкой,
и в беседке цветущей весной
загорят наши души лампадкой.*

Ксенія Капінос

9.10.1992,
м. Нова Каховка

Пряма мова

Повсякчасно намагаюсь знаходити якусь цікавинку в своєму житті. Можливо цим пояснюються деякі крайнощі. Багато чим захоплююсь, багато чого мене надихає, багато в чому розчаровуюсь. Але щоб там не було, завжди знаю, що можу знайти свій прихисток в поезії. Вона останній оплот, фінальна межа моїх почуттів.

Ночной пейзаж

Стою под тусклым светом фонаря...
Горячая рука холодный снег сжимает.
Морозный ветер тихо напевает
Давно забытые романсы декабря.
И тысячи огней пронзают шелк небесный,
А гордая луна дарила блеск снегам.
И бледный лик ее являлся берегам,
Как редкий сон, как спутник неизвестный.
Дорога за туманами белела.
Под сапогом хрустело тонкое стекло,
Что скользкой гладью на асфальт легло,
Желая, чтоб зоря его согрела.
Погаснет свет дорожных фонарей,
Развеет утро по ветру мечтанья.
Вечерние исчезнут очертанья
Среди таинственных заснеженных аллей.

Стежина

Липневий день горить у маковім цвіту.
Ранковим спалахом небеснеє світило
Пролило сяйво на стежину золоту,
А свіжий вітер хмар здійняв вітрило.
Стоїть село в буянні різнотрав'я,
В своїй натхненній досконалій простоті.
Жаданий спокій там знаходять поривання,
Там всі незгоди потерпають в забутті.
В дзеркальнім озері пірнають вільні хмари
І крила чайок розсікають просторинь.
Небесний схил стрункі тополі підпирають,
Де сяють зорі вже багато поколінь.
Біжить стежина крізь смарагдові розлоги
У край незвіданий, щоб долю віднайти.
Колись стежинами були усі дороги,
Які змогли тернисті зарості пройти.

Ностальгия

Пусть берегам морским приснятся сны...
Я ухожу, следы мои растут
С восходом солнца, провожая тень луны.
Прибои смоят их и ветры разметають.

Оставляю за собой песок и соль
Прибрежных вод и панораму лета,
И город вновь навяжет свою роль,
В которой ты холодная комета.
А мне тепло. Здесь вдох за счастье дан,
Я бриз ловлю в струящиеся ткани
Своих волос, и мыслей караван
Уйдет на юг, стерев земные грани.
О, как легко я исчерпала дни до дна,
Не пощадила ни единого момента.
Мне не вернуться в то ушедшее вчера,
Пусть даже в море была брошена монета.
Все в то же море – закулисье тайн веков.
Туда, где солнце, зарождаясь, утопает
И обдает края безводных облаков
Своей искрой, что небеса испепеляет.
Таков закат... И быть всегда ему таким,
Не важно – я уйду, иль вдруг останусь.
Всегда купать ему янтарь светил
В топазных водах, пряча в тень свою
усталость.
Не долговечна только память берегов.
Мои следы уже испещрены волною.
А я, с их памяти уйдя, уйду из снов,
Оставив это все, и все забрав с собою.

Голова ХОО ВМГО «Молода Просвіта», керівник Білозерської літературної студії «Біле озеро». Учасник та лауреат багатьох районних, обласних та всеукраїнських поетичних конкурсів.

Пряма мова

Пишу з ранніх років. Першим натхненником, певне, була мама, адже з самого дитинства прививала любов до книги, до читання, до поезії. Гарним поштовхом також стало знайомство з учасниками місцевої літературної студії, а далі – з молодіжною організацією «Молода Просвіта», яку нині очолюю.

Спілкування у колі людей, які тебе розуміють та надихають, у яких ти можеш навчатися – велика можливість! Сама це дає мені усвідомлення того, у якому світі ми живемо, заради чого (чи кого), і це сприйняття виливається рядочками на папір.

Наталя
Кудрявченко

11.06.1990,
(сmt. Білозерка)
м. Херсон

Ніч

*Вона, немов кокетка зіроока
Мільярди віч своїх закутала в вуаль.
Та так дивилась, що втрачали спокій
Поет, художник, танцюрист,
скрипаль...*

*В її очіцях ми гуртом тонули
Забувши про всі клопоти, страхи.
Ми стали жертвами зіркової акули –
У образ зоряний дописуєм штрихи.*

*Та все ж вона, наша володарка, чарівна.
В своєму рабстві ми знаходим супокій.
То наша Муза і думок царівна!
Себе із нею загортаю у сувій...*

Музі

*Де ти заблукала, музо моя мила?
Чи згубила стежку, чи мене згубила?
У високих травах чи на дні озерця..
Де тебе шукати, де розбити скельця?*

*Я без тебе, музо, засинати стала...
Всі думки зів'яли – півжиття проспала.
І слова скакати по рядках не хочуть –
Зрадницьки тікають у темряву ночі...*

*Повертайся, музо, до мого порогу!
Трішки дай натхнення, віджени
тривогу...
Серденьку – надію на творчі зітхання...
Так втомилась, рідна, від цього чекання!*

Зимно. На душі і надворі.
Сонце – та не тепліють руки.
Тихо, наче люди всі хворі.
Зникли з вулиць міста малюнки.

Встану. Закричу що є сили.
Знову – лиш нечутне зітхання.
Птаха – та підрізані крила.
Тиша поглина сподівання.

Мрії згаснуть я не дозволю!
В серці не зтьм'яніють бажання.
Навіть якщо пуста довкола,
Вірю – мрія ця не остання.

Злету ще судилося бути!
Знаю, ще засяє веселка.
Колір все довкола розбудить.
Щастя – поруч! Вже не далеко!

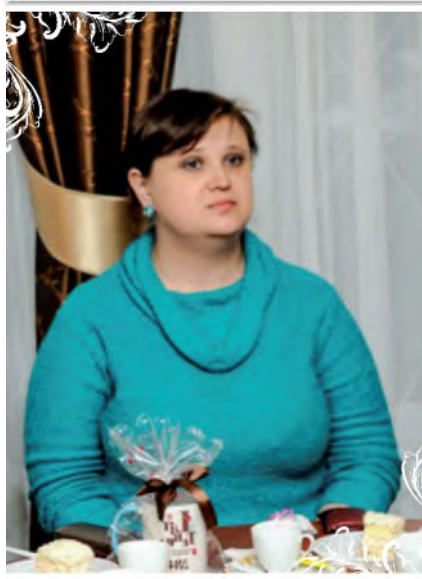
Монолог перед дзеркалом

Я стираю весь смуток з лиця
І малюю пародію щастя...
Ти мене зрозуміть до кінця
Хоча б спробуй – можливо і вдасться.

Я не хочу обманом своїм
В чиєсь серце посіять образу,
Та впустити в своє – нема сил –
Осягнути не зможуть одразу.

Дехто душу й у гримі побачить,
Але то одиниці – я знаю.
непізнавший – уже не пробачить,
Не збудує місточки до раю.

Одягну знову маску щасливу,
Бо печаль, що під нею, сердечна
В моїм серці лиш викличе зливу.
Іншим – видасться знов недоречно...

Олена Маляренко

02.10.1978,
м. Херсон

Член Національної спілки журналістів України
Дипломант конкурсу «Коронація слова»-2003, номінація
«Кіносценарій».

Пряма мова

Народилася в Херсоні, а проте більшу частину життя прожила у Донецьку (шкільні, студентські роки, перші місця роботи, перше кохання – усе там), тому Донецчину вважаю другою батьківщиною. Пишу російською та українською з дитинства – вірші, пісні, прозу. Люблю життя й людей, Дніпро і осінь. Ціную щирість. Вірю в Бога і намагаюся вірити в людину. Творчість – лише засіб про це сказати собі й іншим.

Брунькове

Почалася весна. Тихі парості мрій
Продираються через каміння.
І не сумно самій. Світ – такий весняний,
Що здолало мій сум оніміння.

І струмить із очей сміх і радість чекань,
І тривога, і далеч, і віра.
Світ такий весняний, що немає страждань,
лиш гарячо-болюча довіра!..

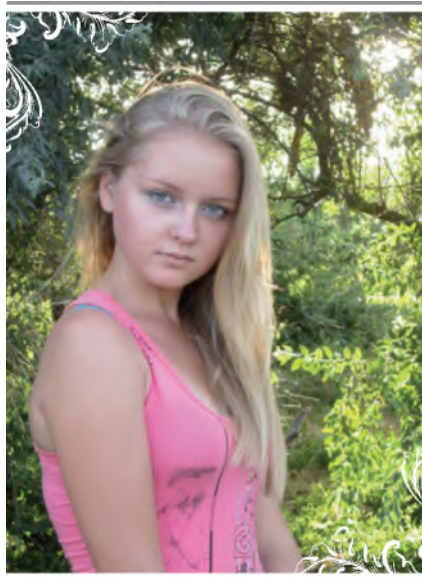
Оksamитовий Сезон

Тут спочивало сонце на узмор'ї
і тало літо – м'яко, карамельно.
Приносив вітер бризки. Присмак солі
Нас не журив. Даремно, як даремно...
Солоні бризки не ввійшли у спогад –
Лиш запах, колір, шум несамовитий,
І в обрій сонцем вислана дорога
Проз хвилі нескорено-гордовиті.
Холодний душ – опісля теплих плавань.
Осінній дощ і місто – після дюни.
Ми без жалю лишили теплу гавань.
Зосталась мушля. І глухе відлуння.

2008

Forward

Сама-сама. Ні за що не чіпляюсь.
Котитись в світ, не плутаючи слід.
Чужих життів своїм теплом
торкатись,
В них зупиняючись хіба на мить.
І знов у путь... Примарно дальній обрій
Таки зове, таки в мені бринить.
Та Боже ж мій, я не така хоробра!
Спиніть мене, бо я боюсь! Спиніть!
До кого зойк? Кого прохать дати раду?
І хто мені тримає кулаки?
Лети, повзи, котись вперед без згаду
По лінії Господньої руки

Альона
Мовчан

25.01.1997,
м. Херсон

Пряма мова

Вірш до мене може прийти в будь-який момент. Бували випадки, що я прокидалася вночі, хапала ручку та починала писати. Присвячую дорогим мені людям та подіям. І тоді, читаючи вірш, я згадую всі свої почуття та повертаюсь назад, до тих щасливих, або, навпаки, сумних подій. Вірші допомагають мені жити та виражати свої думки. Адже прекрасніше та чистіше вірша не має нічого...

Зорі на небі – нічка прийшла,
Місяць видніє з-за хмари...
Ось я кохання знову знайшла,
Жаль, що кохаю я марно.
Хмари... Напевно, в цю ніч дощ піде,
Він приховає ті сльози,
Може собі він кохану знайде?
Ось... Починаються грози.
Заради тебе я їх розгоню,
Шкода – тобі це не треба...
Ну, а чому ж так тебе люблю?
Все можу заради тебе...'

*Я так хочу поринути в небо,
Як літають птахи, так летіть.
Лиш з'явилося питання: а треба
Все покинути так, в одну мить?*

*Можу соколом в небі літати,
І торкатися крилами хмар!
Тепер точно я можу сказати,
Що залишу я долі тягар!*

*Я не можу із іншими жити,
Надто тяжко людей розуміть!
Я так мрію до неба злетіти,
Та не може земля відпустить!*

*Відпусти мене, земле, благаю,
І полину тоді навіки,
Бо не кожна я відповідь знаю!
В небесах допоможуть зірки!*

*О, зірки, мої ясні зорі,
Я рукою до вас дотягнусь,
Лиш відпустять ці води прозорі,
Коло вас назавжди залишусь!*

*Я так хочу поринути в небо,
Як літають птахи, так летіть.
Без питань і без сумнівів – треба
Все покинути так, в одну мить.*

01.11.11р.

Ірина
Пестрецова

14.08.1983, м. Херсон

Пряма мова

Пишу тільки те, що пережила сама, тільки про те, що було у моєму житті.... Коли почала? Мабуть, тоді, коли почала складати з літер слова... Все у цьому житті взаємопов'язане. І так склалося, що юрист і великий скептик іноді постає у зовсім іншому образі.

Про "ЛітTERRA":

Для мене кав'ярня - маленьке життя. Вона існує, щоб вносити яскраві фарби у наше буденне життя. Літеранці дуже надихають. Тут замислюєшся над своїм самовдосконаленням. Кожен може стати слухачем та читачем художнього слова, закохатись у присмак швейцарської кави, відчути вир культурного життя Херсонщини. Варто лише зайти у стіни бібліотеки.... Дякую, що ви є!

Не измазав тебя помадой,
Поцелую и вновь уйду.
Ты – мученье мое и радость,
Ты – убивший мечту мою...

И когда-нибудь в суете
(листья наземь осыплет осень)
я опять же приду к тебе,
а ты даже меня не спросишь,
Что я чувствую, как дела,
Как работа, мои финансы,
Как я там без тебя жила,
Что из чувств-то к тебе осталось.

Просто страшно. Совсем не то,
Если любят наполовину.
Знаешь, все у меня путем,
Я же с песней живу и гибну.

Снова дождь...

Эти капли, как будто мгновенья,
Уплывают. Я снова бессонно сижу.

Как-то странно –
погода всегда в настроенье.

И, куда я не езжу, куда не хожу,
Всюду – дождь...

Как предвестники скорой разлуки,
Как бывшего туман, уплывают потоки воды.
Как лекарство от боли...

И противоядие скуки,
Как предвестники взятия чувственной
мзды.

Снова – дождь ...

Это значит – расширилась пропасть.
Необъятно. До самых глубоких глубин.
Для тебя это вряд ли такая уж новость,
да и вряд ли сейчас ты ночуешь один...

Только дождь,
Только самая грустная осень
Понимает, быть может, – уже все равно.
И в глазах моих будто бы стылая проседь
Появилась давным-давно...

Утренний кофе, опять сигарета
И ожидание (жду, но чего?).
Хмурый ноябрь с жадностью света
И, чтоб согреться, совсем никого.

Город промокший, злой, не
манящий.
Мрачность и серость, а хочется
лета!
Только внутри где-то голос
звонящий
Шепчет о том, что пройдет даже
это...

Снова кофе. Снова сигарета.
Снова вспоминаю о тебе.
И опять мечтаю, что ты где-то
тоже вспоминаешь обо мне...
Сколько пепла, сколько недопитых
чашек я оставила – не помню.
Это – символ тленных, недобитых грез.
И крика, что не понят.
Я тебя люблю. Казалось бы, зачем?
Мы давно безвременно расстались...
Только с сердцем мы моим не
посчитались
В «малости» такой совсем ничем.
Снова – кофе... Сколько уже можно
Быть такой же преданной тебе?!
Ты не заслужил и невозможно,
Чтобы снова ты возник в судьбе.
...Нет. Ты не мечтай. Я не заплачу,
Слов не пророню в случайной встрече.
Я надеюсь, правда, боль не вечна.
Я ей крайний срок теперь назначу.

Наталія Підкамінна

05.11.1990

(с. Федорівка)

м. Херсон

Пряма мова

Коли словесного самовираження у 14 років стало замало, почала опановувати краще мову та римувати вірші. Та серйозно свою літературну творчість почала сприймати у студентські роки. Тут зустріла достойних ровесників літературного пера. Найбільше надихає писати природа, бо на Батьківщині вона дивовижна, любов, бо вона усіх єднає, та діти, вони найчуйніші серед нас. Люблю життя, воно - єдине.

Про "ЛітTERRA":

На аромат я кави лину,
Гіркий і ніжний водночас...
«Добридень, друзі мої милі!
В LITTERI рада бачить вас!»
Кав'ярня – муза, подих, мрія,
Палка потреба для життя.
Пробуджуються в ній таланти.
А з ними вже, мабуть, і я.
Тебе, народжена, вітаю!
І побажання щирі шлю.
Я офіційно заявляю:
Кав'ярню цю ще я люблю!
Лютий, 2012

Гурмани

Тобі – шматочок неба подарую,
Хмаринкою торкнуся до лиця,
Бурхливою рікою поцілую,
Безтямно закохаюсь, як в життя.
«О, зупинись нарешті, мить
прекрасна!» -
За радість цю не хочу в пекло я!
Я хочу-хочу просто бути поруч.
Відчути чилі-присмаки буття!
Гурмани ми у поглядах і діях.
Буваєм різні, та чуття одні!
«Моя любове, я перед тобою –
Бери мене в свої блаженні сні!»

19.12.2011

Я буду

Я буду волею твоєю,
Бо завжди прагнув ти її.
Я буду ранньою зорею.
Світить дозволь лиш ти мені.
Я буду сонцем теплим, ніжним
Всміхатись думкою здаля.
Я буду променем ласкавим
Вночі вливають твої уста.
Я буду вітром на світанку
Будити почуття твої.
Дощем розмокнутим блукати,
Шукаючи твої сліди.
Я буду днем, я буду ніччю.
Залишусь в пам'яті твоїй.
Я перестану бути собою,
Якщо цього захочеш ти...

Листопад, 2010

Закохатися у музу

Закохатися у музу...
Закохатись – все забуть.
І забувши, що є гордість,
Я до ніг твоїх впаду.
Муза... Хочу взяти за руку –
Укрило вона росте.
Обійнять її не можу –
Ціла скеля постає!
Недоступна... Вбивча сила
Почуттів моїх без меж...
Я цілую її образ –
Мені квітка проросте ж.
О, троянда ця – надія
На взаємність, що німа.
Та чи зможеш ти промовити
Ніжні і палкі слова?!!

Згубно день спливав у темінь,
Заблукала ти вночі.
Музо, та невже забула
Ти до мене стежки всі?!!
Ти забула! ...Загубилась.
А я ніч лиху кляла,
Що ховала тебе й іншу.
Хто тепер тобі ВОНА?
Ніч безсонна, наче пекло,
Ревність – як вогонь в мені.
Час неначе зупинився –
Я була на самоті...

Закохатися у музу –
У думках її любить.
Сліпо взяти її за руку,
І нікуди не пустити!!!
Дивно... дотик – теплі пальці,
Погляд – в очі я дивлюсь!
То це ти?... І тиша, плачу
В чоловіче я плече...

23.03.10

Дмитро Плотніков

27.12.1992,
м. Херсон

Пряма мова

Вірші почав складати відносно нещодавно. Останнім часом захопився написанням віршів англійською мовою. Надихає мене на творчість весь світ з усіма його плюсами та недоліками.

Бремя

Незаметно теряется время
В серебрищихся зарослях лет.
Мы несем за ним тяжкое бремя,
Бремя лишних кровавых побед.

В те туманные серые дали
Те уходят, кого не спасти,
Кто войной заработал медали,
Чтобы с ними бесшумно уйти.

Время лечит лежащих в могиле.
Те, кто живы, ему не нужны.
Только судьбы меняют людей в силе,
Но посредством жестокой войны.

Мы не можем дышать во вселенной
В мире счастья, покоя, любви,
В этом суть вся звериного бремени -
Мы все вечность утопим в крови.

Я случайно влюбился в весну

Я случайно влюбился в весну...
В тихий шелест молоденьких трав,
Внеземную цветов красоту,
Тех, что ветер колышет, устав,
В тонкий стан белокорых берез,
В шорох юной листвы на ветру,
В теплый дождь и сверкания гроз,
В птичий свист под окном поутру.

Я случайно влюбился в нее,
В ее добрый и солнечный день,
В звонкий шелест веселый лесной,
В ее чудную теплую лень...
Я люблю этот дивный букет,
Этим воздухом нежным дышу.
Ничего в этом мире прекраснее нет!
Эх, ребята... Я влюбился в весну!

Зимнее утро

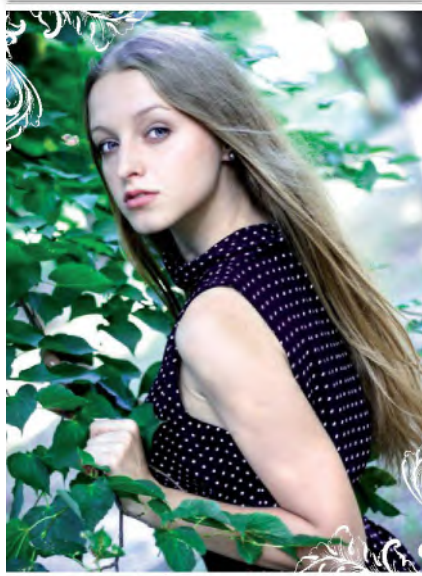
Город очнулся от крика ворон,
Шум озвучил спокойствие улиц.
Сонно отвесив бессильный поклон
Все деревья под снегом уснули.

Кофе горячий согреет меня
В это зимнее снежное утро.
Сделав глоток, я закрою глаза –
Ах, какое прекрасное чувство!

Люди толпою идут кто куда.
Не проснулся еще сонный город.
Белым укрылись за ночь все дома,
Краской щеки украсил всем холод.

Кто-то доволен, что едет в авто,
Ну, а кто-то в толпе ждет автобус.
Люди спешат, чтоб укрыться в тепло,
Не спешат лишь громилы-сугробы.

Школа кого-то зовет на урок,
Ну, а кто-то спешит на работу.
Я, подавляя ленивый зевок,
Пью напиток, забыв о заботах.

Анна Саман
16.05.1991, м. Херсон

Пряма мова

Мені дуже цікаво жити. Мене надихає мистецтво, люди, подорожі. Я люблю «ловити момент» і отримувати задоволення від життя. Творчість і постійне навчання, пошук нових знань, вмінь, цікавого досвіду – це мій спосіб проявляти себе у світі.

Усе в світі має декілька граней, а тому все має право називатись неповторним...

Про "ЛітTERRA":

Молодіжна літературна кав'ярня "ЛіТерра" стала для мене місцем гармонії, творчої сили і натхнення. Приємне спілкування, обмін ідеями, нові знайомства і запашна кава - неймовірно вдале поєднання! Дякую за те, що ви є!

*За спиной раздаются шаги –
Это Кто-то уходит вдаль.
Старый пёс прилѐг у ноги.
И, ты знаешь, мне его жаль...*

*Он так верно Кому-то служил,
Развевал Чью-то грусть и печаль,
И, наверное, лучшим был,
Пока вдруг не пришѐл февраль...*

*В январе же он сильно болел,
Пёс сам знал, что пора умирать...
Было больно, а он терпел.
Но, откуда Кому-то знать?*

*По ночам он тихо скулил –
Так пытался глушить печаль.
Вместе с ним дождик слѐзы лил...
Ну а Кто-то не знал. А жаль...*

*Утром Кто-то надел поводок,
Вынес в парк и спустил гулять.
Кто-то знал – пёс совсем не ходок,
И оставил его умирать...*

*Кто-то шѐл, ускоряя шаг,
Кто-то шѐл, не смотря назад.
А у пса в глазах вопрос – «Как?»
Он ведь был псу когда-то рад...*

*Он таскал его за собой,
Он любил с ним до ночи играть,
Называл его «друг дорогой»,
А теперь бросил здесь, умирать...*

*За спиной раздаются шаги –
Это Кто-то уходит вдаль...
Мѐртвый пёс лежит у ноги,
И Кого-то ему было жаль...*

*Свіжі тости лежать на столі.
Недопите в склянці вино.
Вони разом, вони одні,
Але їй чомусь все одно...*

*Він торкає її плечей,
Ніжно пестить її вуста,
Він не зводить з неї очей,
Та вона все одно пуста...*

*Вони разом, та ніби не вдвох,
Він так любить... - вона його ні.
Поцілунок і мертвий вдих,
Її очі безмежно сумні...*

*І хто знає чому це так?
Світла тіні пливуть по стіні...
А любов їх – то мертвий птах,
Однокрилий птах у вині...*

Я заплакала гордостью в осень,
Я забыла в окне туман,
О тебе только ветер спросит.
Я скажу, что попал в капкан.

Ты ушел однажды, серьезно,
В жарком лете оставив след.
Оглянулся, решил, что поздно.
Три минуты. Тебя больше нет...

Ты не слышал моих рыданий,
Ты искал только свой рассвет.
Ты боялся своих страданий.
Бог сказал тебе свой ответ...

О тебе ещё кто-то помнит,
Мама видит тебя во снах,
А меня звёзды мыслями кормят:
«Я примчу к тебе на парусах...»

Это было давно, в лета проседь,
При безумье подоконных трав.
Я приду к тебе ровно в осень,
И найду тебя, голос узнав.

Ірина Снігур

19.09.1988, м. Херсон

Пряма мова

Римувати почала досить рано, років у 11-13. Просто було модно обмінюватися такими собі «щоденниками» і писати там різні вірші. Але вони всі були однакові, хотілося чогось свіжого, а доступу до Інтернет-мережі тоді і не було, доводилося самій щось вигадувати. Звичка писати вірші друзям залишилася. Часто пишу нотатки у телефоні, а вже звідти вони потрапляють у мій блог.

Ходи по світу непройдених мною доріг,
Я хочу поринути у вир твоїх рук.
Пірнай у обійми ста тисячі снів,
Мені все одно не спинити цей рух.

Візьми мої руки в долоні свої,
Мільйон пелюстків про це мріють вночі.
Спинись на хвилинку і вітер відчуй,
Він пестить тебе, бо любити не зміг.

11.04.2009

*Твій смак, шалений до нестями,
Вуста мої клянуть давно.
Я і забула, що руками
Щастя гребуть лише в кіно.*

*В кохання ти не віриш марно,
Бо кожному воно своє дано.
Живеш без пристрасті, без драми,
І все ніяк, і все одно...*

*І, може, я чекаю марно
Моментів і зрадливих слів...
Лиш присмак віденських кав'ярень
Не дасть поринути в світ снів.*

19.09.2010

*упасть бы в небо
и разбиться
ударить молнию рукой
парить над морем
белой птицей
взмахнут волною голубой*

*проснуться солнцем на рассвете
и ласково тебе крича
закатом в воду окунутся
чуть наклонив клинок луча*

*хочу быть песней
белой музой
хочу любить и не дышать
вот только бы
не стать обузой
а только радовать и ждать.*

19.01.2010

Аліса
Тютюнникова

21.09.1992, Херсон

На I Міському конкурсі літературної творчості отримала 2 місце у номінаціях «Поезія» та «Проза».

Пряма мова

Пишу вірші років з восьми-дев'яти. Надихає все навкруги – іноді достатньо побачити красиву квітку чи проїхатись з одного кінця міста в інший, щоб щось записалось на папері. Але найкраще виходить на сильних емоціях, як позитивних, так і негативних.

Років у 18 спробувала писати прозу. Сподобалось. Хочу ще.

Про "ЛітTERRA":

Літterra – мов дивний барвистий острів...

Щомісяця кава, поезія, гості...

Потрапиш туди хоч раз на хвилинку -

Залишиш серця свого частинку...

*Я серце своє відкриваю
Й щось відчуваю неземне.
Воно й у снах моїх літає,
Не покидаючи мене.*

*Подивися в мої очі –
В них небачені світи.
В них гомін дня і спокій ночі.
У них кохання. У них ти.*

*Гаряче сонце у долонях
Тепла частинку принесло.
Й пульсує кров шалено в скронях,
Бо це з твоїх долонь тепло.*

*Я подивлюся в твої очі –
В них ще незвідана земля.
В них гомін дня і спокій ночі.
У них кохання. У них я.*

*В душі, і в серці, і в очах –
Любові зорі там ясні...
Ми розчинились в почуттях.
Я у тобі, а ти в мені.*

Ода любимой...

Не знаю, кто я, не знаю, где я,
Не знаю, как меня назвать...
Я одержим лишь только ею,
Всего себя готов отдать
Ей лишь одной. Я жажду встречи,
Я так хочу ее обнять
И провести с ней целый вечер,
И ночь, и день с ней пролежать...
О боже, как же я страдаю
Один лишь день не видясь с ней!
Но вот, увы! о ней мечтает
Еще толпа моих друзей.
Но знаю, что сегодня буду
Я в ней, как в море утонать...
О да, тебе пою я оду,
Моя любимая... КРОВАТЬ!

Зросла темрява ночі,
Закрились тихо очі,
Навкруг заснуло все...
І сон мене несе
На крилах романтичних
В країну фантастичну,
Де неземна краса
І дивні чудеса...

І бачу я: поле чисте розкинулось,
Ростуть там квіти вогненного кольору
І білі пушинки у небо полинули
І вітер там віє, і пахне він волею.
Там дивне дерево з листям червоним
Росте там трава синя і фіолетова,
І сяє там сонце світлом неоновим,
І птахи шугають у небі кометами.

І я їду тим полем,
Там десь за видноколом
Моя іскриста мрія
Крилом яскравим віє.

Спинюсь лиш на хвилину
І трохи відпочину
Під деревом лягаю
І очі закриваю...

І вітер голубить волосся ніжненько,
Пелюстки квіток обличчя торкаються,
А поряд шепіт чую тихенький...
Вітер цілує мене... Й прокидаюся...

І я щоночі в той край повертаюся,
Де сяє за обрієм смарагдова мрія.
І кожного ранку, коли прокидаюся,
Я знов відчуваю, і знов розумію...

Що кращий світ – реальний,
Хоч він не ідеальний.
А чарівні світи
Для мене твориш ти...

Олександр Тепляков

23.06.1966,
м. Рига, Латвія

Лауреат II міжнародного конкурсу карикатури «Футбол об'єднує нас» (ЄВРО-2012), переможець конкурсу ілюстраторів міжнародного фестивалю «Гоголь-фентезі», відзначений дипломом лауреата фестивалю «Ан-Т-Р-Акт» за створення образу «Японка» в боді-арт проекті «Квітуча сакура».

Пряма мова

Віршів не писав ніколи і писати не буду. Пишу пейзажі, портрети. Малюю на папері, полотні, стінах, як усередині приміщення, так і зовні на фасадах будинків, стелях і жіночих тілах. Іноді бавлюсь керамікою.

Доводилося робити скульптури. Але основним родом моєї діяльності з 2000 року є настінний розпис і вітраж. Саме тому організував студію VIPINTERIER. Це мій основний бізнес. Боді-арт для мене більшою мірою хобі, ніж засіб заробляння грошей. Хоча всяке трапляється. Дружній шарж швидше дружній, ніж грошовий.

Надихає краса цього світу в різних його проявах, складні завдання поставлені переді мною замовником і красиві жіночі тіла та обличчя.

Картини з серії «Гірський Крим, Мангул»
Акварель, 2003

**Віктор Сидоров
(Коваль Вакула), 2014**

**Ігор Бойченко
(Пацюк), 2014**

**Юлія Майстренко (Господиня кав'ярні ЛітTERRA -
з неопублікованого М.В. Гоголя), 2014**

Христина
Ящук

02.07.1989,
Потсдам, Німеччина

Пряма мова

Малювати почала з того часу, як олівці і фарби потрапили до моїх маленьких рученят. Завдяки бабусі і татові почала займатися цим цілеспрямовано з 11 років. Художник Биков Анатолій Федорович розвивав мою творчість, за що я йому дуже вдячна і поважаю його. Надихає, природа, люди, танці, музика, книжки та взагалі життя, особливо коли поряд добрі друзі за чашечкою кави.

Розпис на фарфоровій чашці з блюдцем,
2011

До речі, відкрий тобі один весняний секрет. Всі феї люблять саме у такий квіткат: створених із найкрасивіших і найніжніших, найсолодших дитячих посмішок.

А ще, коли ти сієш і пахоч одразу, то і феї з'являються несподівано хмаринкою. І капають веселювими хмаринками. А знаєш чому? Тому що, після того, як з квіти хмаринка на землю впала дитина, вона перетворюється на гарячу протарганину веселу, яка радує всіх своєю красою.

Ти ти, бачу вже сонечко сити. Сніг повільно кружиться. І нехай тобі присниться веселюва хмаринка і полони з веселими квітами. Сніг, Сонечко, а я полечу до інших діток, які також чекають на свою калочку. Ми ще не раз побачимося, малеча. Сподіваю і красивих тобі снів.

Ілюстрації до книжок

Василь Загороднюк

голова Херсонської
обласної організації
Національної спілки
письменників України

До відкриття п'ятого сезону «ЛітTERRA»

Вже п'яту випив філіжанку –
Смачнюща кава, позаяк,
І запитав літеріанку,
Яка у каві знає смак,
В чому секрет цього напою,
Яка снага у ньому є.
Я душу ним сьогодні гою
І вже джерельно з неї б'є...
Літеріанка прямо в очі
Пильно заглянула мені
І мовила слова пророчі,
Що не кавують лиш дурні...
Тож я розумним хочу бути
І пити каву, позаяк,
І мислі вже летять розкуті.
Відпочиває хай коньяк.

31.10.13 р.

Після спекотних літніх днів
«ЛітTERRA» знову ожила.
І кави я ковток відпив
Душа літтеRRно зацвіла

І плетивом осінніх рим
Шукає ніжність і любов,
І жовтень кольором рудим
Підтверджує цю тезу знов.

Й Панько збентежився Рудий,
Й Микола Гоголь випив каву
І цим підтверджує: «Живий»,
Його в ЛітTERRі я вітаю!

22.09.2011 р.

Зміст

Від укладача	4
Василь Загороднюк, «Розшифровуючи неологізм «ЛітTERRA»	5
Олександр Берьозка	6
Марія Біла	8
Юлія Гресь	12
Микола Золотарьов	14
Катерина Кайдашова	16
Ксенія Капінос	17
Наталя Кудрявченко	19
Олена Маляренко	22
Альона Мовчан	24
Ірина Пестрецова	26
Наталія Підкамінна	29
Дмитро Плотніков	32
Анна Саман	34
Ірина Снігур	37
Аліса Тютюнникова	39
Олександр Тепляков	42
Христина Ящук	45
Василь Загороднюк, експромти	49

Літературно-художнє видання

Херсонська обласна бібліотека для юнацтва ім. Б.Лавреньова

«ЛітTERRA»

Альманах

Укладач – Юлія Майстренко

Редактор – Світлана Коваль

Художник – Христина Ящук

Відповідальний за випуск – Тетяна Ігнатова

ББК 84(4УКР-4ХЕС)6я43

УДК 821.161.2-1

Л64

«ЛітTERRA» : альманах / укл. Юлія Майстренко ; Херсонська обл. б-ка для юнацтва ім. Б.Лавреньова. – Херсон : [Б. в.], 2015. – 50 с. : іл.

Альманах став результатом плідної п'ятирічної діяльності молодіжної літературної кав'ярні «ЛітTERRA». До нього увійшли поезії п'ятнадцяти наших завсідників-літтерріанців, творчий доробок художників Христини Ящук і Олександра Теплякова та експромти Василя Загороднюка – голови Херсонської обласної організації Національної спілки письменників України. Наклад – 150 прим.

*LitTerra - наш чудовий друг!
Приєднуйтесь до нас усі
У наш літературний рух
На радість музи і красі!*

